אֲבָל אם אָמַר לחבירו 'מוּדַרְנִי הַיָּמָךְ' [–ממך] לְחוּדֵיהּ [–לבד], בלא שהוסיף 'שאני אוכל לך' או שאני 'טועם לך', שְׁנֵיהֶן אֲסוּרִין להנות זה מזה, כיון שהנודר בלשון 'מודרני' ממך, כוונתו לומר שאני נאסר להנות בשלך ואתה נאסר להנות בשלי, כמבואר לעיל.

מביאה הגמרא סמך לדין האמור שבמודרני ממך בלי תוספת שניהם אסורים:

כִּי הָא [–כמו שמצינו] דַּאֲמַר רַבִּי יוֹסֵי בְּרַבִּי חֲנִינָא, האומר לחבירו 'מוּדַרְנִי הַיָּמָךְ', שְׁנֵיהֶן אֲסוּרִין להנות זה מזה.

מקשה הגמרא על דינו של רבי יוסי ברבי חנינא מהמשנה הבאה:

תְּנַן במשנה להלן (מז:), האומר לחבירו 'חֲרִינִי עָלֶיךָ חֵרֶם', כלומר כל הנאה שבאה ממני תהא אסורה עליך כחרם [–הקדש] של בדק הבית, חֲמוֹרָה אָסוּר להנות מהמדיר. ומדייקת הגמרא משמע דוקא המודר אסור, אֲבָל מַדִּיר עצמו לֹא נאסר בהנאה מהמודר. ואם כדברי רבי יוסי ברבי חנינא שבמודרני הימך שניהם אסורים להנות זה מזה מהטעם המובא בהקדמה, א"כ מאותו הטעם הדין צריך להיות כן גם בהריני עליך חרם ששניהם יהיו אסורים להנות האחד מחבירו, ומזה שכתוב במשנה שדוקא המודר אסור אבל המדיר מותר מוכח שלא כדברי רבי יוסי ברבי חנינא.

מתרצת הגמרא, לעולם כדברי רבי יוסי ברבי חנינא, ובמשנה מדובר בְּגוֹן דְּפָרֵישׁ – שפירש הנודר ואמר וַאֲתָּ עָלַי לֹא תהיה חרם, אבל בלא תוספת זו אלא שאמר בסתם 'הריני עליך חרם' אכן שניהם אסורים זה בזה.

מוסיפה הגמרא להקשות מהמשך דברי המשנה האמורה, האומר לחבירו 'אַתְּ עָלַי חֵרֶם', כלומר כל הנאה שבאה ממך תהא אסורה עלי כחרם, הַנּוֹדֵר אָסוּר להנות מחבירו המודר, אֲבָל המּוּדָּר לֹא נאסר להנות מהנודר. ואם כדברי רבי יוסי ברבי חנינא שבמודרני הימך שניהם אסורים אם כן גם ב'את עלי חרם' היו צריכים שניהם ליאסר, ומזה שכתוב במשנה שרק הנודר אסור מוכח שלא כדברי רבי יוסי ברבי חנינא.

מתרצת הגמרא, שגם כאן מדובר בְּגוֹן דְּפָרֵישׁ – שפירש הנודר ואמר, את עלי חרם, וַאֲנָא עָלָךְ [–אני עליך] לֹא אהיה חרם'.

דוחה הגמרא תירוץ זה, שלא יתכן לומר שהטעם במשנה שהאיסור הוא רק על אחד מהם משום שמדובר שפירש, שהרי משמע מזה אֲבָל סָתָמָא – במקום שלא פירש 'ואני עליך לא' מַאי – מה יהיה הדין, ודאי שיהיו שְׁנֵיהֶן אֲסוּרִים, ואי אפשר לומר כך, דְּהָא מְדַקְתָנֵי סֵיפָא בהמשך המשנה האמורה, 'חֲרִינִי עָלֶיךָ חרם וְאַתְּ עָלַי חרם' שְׁנֵיהֶן אֲסוּרִין זה בזה, משמע הָדֵין –דוקא באופן זה שאוסר בפירוש את עצמו על חבירו ואת חבירו על עצמו הוּא דְּשָׁנֵיהֶם אֲסוּרִין זה בזה, הָא כשאומר סָתָמָא 'את עלי חרם' ולא אמר ואני עליך לא, דוקא הוּא אָסוּר להנות מחבירו, וְחַבְרוֹ מוּתָּר להנות ממנו. אם כן שוב יש להוכיח מהמשנה שלא כדברי רבי יוסי ברבי חנינא, שאמר שב'מודרני ממך' שניהם אסורים זה בזה.

מכח קושיא זו גורסת הגמרא את מימרת רבי יוסי ברבי חנינא באופן שונה:

אֶלָּא הָכִי אִתְּמַר – כך נאמר דינו דְּרַבִּי יוֹסֵי בְּרַבִּי חֲנִינָא, האומר לחבירו 'מוּדָּר אֲנִי לְךָ שְׁנֵיהֶם אֲסוּרִין'. משום ש'לך' כולל שני מובנים, גם 'אותך', כלומר הנני מדיר אותך מנכסי והם אסורים עליך, וגם 'משלך', כלומר מודרני מהנכסים השייכים לך והם אסורים עלי. אבל האומר לחבירו 'מוּדָּרַנִי הַיָּמָךְ', שלמילה הימך יש רק משמעות אחת 'משלך', אכן הוּא בלבד אָסוּר להנות מחבירו, וְחַבְרוֹ מוּתָּר להנות ממנו, כמו שמוכח מדברי המשנה האמורה בענין חרם.

מקשה הגמרא, שאכן הפירוש האמור מיישב את דברי רבי יוסי ברבי חנינא, אך עדיין אין בו כדי ליישב את מה שפירשנו לעיל בדברי שמואל. וְהָא תַּנְיִתִין דְּקָתָנֵי 'מודרני הַיָּמָךְ' [–ממך] ולא כתוב 'מודרני לך', וְאוֹקִימְנָא לְמַתְנִיתִין לִשְׁמוּאֵל – ובכל זאת ביארנו שלשמואל יש להעמיד את המשנה בְּכוּלָּן – שבכל אותן לשונות 'מודרני' 'מופרשני' 'מרוחקני' שנזכרו בה, ומדוייק מסופה שרק הנודר אסור, זהו דוקא עַד שֶׁיֹּאמַר – עד שיוסיף הנודר ויאמר גם "שֶׁאֲנִי טוֹעֵם לְךָ' וְ'שֶׁאֲנִי אוֹכֵל לְךָ', ואז הדין כן, שהנודר הוּא דְּאָסוּר להנות מחבירו וְחַבְרוֹ מוּתָּר להנות ממנו. אֲבָל בְּאומר 'מוּדָּרַנִי הַיָּמָךְ' בלבד בלי תוספת זו אין הדין כן, אלא שְׁנֵיהֶם אֲסוּרִין זה בזה. וזה שלא כפי מה שמוכח מהמשנה האמורה בענין חרם שב'ממך' לחוד בלא תוספת של 'שאני אוכל לך' אין שניהם אסורים, ונמצא שנפרך פירוש הגמרא האמור לעיל בדברי שמואל.

חוזרת בה הגמרא ומפרשת את דברי שמואל באופן אחר. אֶלָּא מַעֲתָּה מימרתו דִּשְׁמוּאֵל הָכִי אִיתְּמַר. מַעֲמָא – טעם הדבר שהנודר נאסר רק באכילה, הוא משום דְּאָמַר גם "שֶׁאֲנִי אוֹכֵל לְךָ' וְ'שֶׁאֲנִי טוֹעֵם לְךָ' בנוסף ל'מודרני ממך', ומשום כך הוּא דְּאִין הוּא אָסוּר אֶלָּא בַּאֲכִילָה משל חבירו, ולא משאר ההנאות. הָא אם אמר 'מוּדָּרַנִי מֻמָּךְ' בלבד בלא התוספת האמורה, אָסוּר הוא אֲפִילּוּ בַּהֲנָאָה מחבירו.

דוחה הגמרא פירוש זה, אִי הָכִי – אם כך כוונת שמואל שמחמת אמירתו שאני אוכל לך אינו נאסר בהנאה, ובלא תוספת זו נאסר אף בהנאה, לֵימָא שְׁמוּאֵל הָכִי – כך יש לו לשמואל לומר, וְאִם לֹא אָמַר (אֶלָּא) "שֶׁאֲנִי אוֹכֵל לְךָ' וְ"שֶׁאֲנִי טוֹעֵם לְךָ', (אֵין אָסוּר אֶלָּא בַּאֲכִילָה) [אָסוּר אֲפִילּוּ בַּהֲנָאָה] ומדוע אמר שמואל 'בכולן עד שיאמר שאני אוכל לך', והלא מלשון זה משמע שאם לא אמר כן אינו נאסר כלל.

מכח קושיא זו חוזרת בה הגמרא מפירוש זה, ושבה לפרש את דברי שמואל כמו הפירוש הראשון שבתחילת הסוגיא. אֶלָּא הָכִי אִיתְּמַר – כך נאמרו דברי שמואל. מַעֲמָא – טעם הדבר דהאומר מודרני ממך אסור, הוא משום דְּאָמַר בנוסף לזה גם "שֶׁאֲנִי אוֹכֵל לְךָ' וְ"שֶׁאֲנִי טוֹעֵם לְךָ', ודוקא משום תוספת זו הוּא דְּאָסוּר, אֲבָל אם אָמַר 'מוּדָּרַנִי הַיָּמָךְ' בלא התוספת, לֹא מַשְׁמַע מדבריו באופן ודאי דְּאָמַר – שכוונתו לומר שרוצה להיות אָסוּר בהנאה מחבירו.

מפרשת הגמרא, מַאי מַעֲמָא לא מוכח שכוונתו לאסור בהנאה, שהרי 'מוּדָּר אֲנִי מִמְּךָ' גם כן 'לֹא מַשְׁתָּעֵינָא בַּהֲדָךְ' מַשְׁמַע – שלשון זה יכול להתפרש גם במובן של 'לא אדבר עמך', ולאו דוקא במובן של 'לא אהנה ממך', ואם כן יתכן שכוונתו באמירת מודרני 'שלא אדבר עמך'. וכן כשאומר 'מוּפְרָשַׁנִי מִמְּךָ', אינו מוכח שרוצה להאסר בהנאה, שהרי גם כן 'דְּלֹא עֲבִידְנָא עִמָּךְ – 'לא אעשוק עמך בְּמַשָּׂא וּמַתָּן' מַשְׁמַע, ולא משמע בדוקא לא אהנה ממך. וכן 'מְרוּחָקַנִי מִמְּךָ', 'דְּלֹא קָאִימְנָא בְּאַרְבַּע אַמּוֹת דִּילָךְ' מַשְׁמַע – שלשון זו מתפרשת גם במשמעות של 'לא אעמוד בארבע אמותיך'. ומכיון שאין מוכח מדבריו האם כוונתו לאסור על עצמו את ההנאה מחבירו, או את שאר הדברים, לכן אף אם התכוין בלבו לאיסור הנאה אין הנדר חל.

ואף שכבר בתחילת הסוגיא פירשה הגמרא כן בדברי שמואל, ודחתה את הפירוש מכח הברייתות ששנינו בזה לא כן, בעת חוזרת הגמרא לפירוש זה בסברא שונה. שבתחילת הסוגיא סברה הגמרא של'מודרני ממך' לכשעצמו אין כלל משמעות של איסור, ואינו בתורת ידות נדרים, אף לא ידים שאינן מוכיחות. שהרי יד היא מקצת דיבור שניכר במובנה את המשמעות שישנה בדיבור השלם, ואילו במודרני ממך אין במקצת דיבורו שום רמז לנדרו, ואין זו יד כל עיקר. ודחתה הגמרא שמן הברייתות מוכח שלשון מודרני נחשב שפיר ליד. אבל עתה מפרשת הגמרא שמאחר ולא מובהר מתוך לשון זה האם כוונתו לאסור את ההנאה מחבירו או הדיבור, הרי שזה יד שאינה מוכיחה, וסובר שמואל שידים שאינן מוכיחות אינן ידים. ואין לדחות ממה ששנינו

בברייתות ש'מודרני ממך' אסור, משום שנחלקו תנאים האם ידים שאינן מוכיחות הויין ידים או לא, ויש לומר שהברייתות הנ"ל נוקטות 'הויין ידים', ושמואל פוסק כמאן דאמר ש'אינן ידים'.

שואלת הגמרא, **לֵימָא** – האם נאמר **דְּקָסָבַר שְׁמוּאֵל, יָדַיִם שֶׁאֵין מוֹכִיחוֹת לֹא הָוְיָין יָדַיִם**, שהרי לכאורה כך מוכח מזה שאמר שב'מודרני ממך' בלבד אינו נאסר. כלומר, הגמרא מסתפקת ורוצה לברר את שיטתו האם שמואל עצמו גם כן סובר שידים שאינן מוכיחות לא הויין ידים, או שמא בא לפרש את המשנה בדרך זו, אבל לשיטתו שלו גם ידים שאינן מוכיחות הויין ידים.

משיבה הגמרא, **אֵין** – אכן ודאי שכך סובר שמואל, **שְׁמוּאֵל מוֹקֵים לָהּ לְמַתְנִיתִין** – מעמיד את משנתינו כְּשיטת **רַבִּי יְהוּדָה, דְּאָמַר 'יָדַיִם שֶׁאֵין מוֹכִיחוֹת לֹא הָוְיָין יָדַיִם'**. כלומר, מכיון שהמשנה מתבארת לו על פי דברי רבי יהודה וכפי שתפרש הגמרא להלן בהמשך, הרי שיש לנו סתם משנה כרבי יהודה, על כן סובר כשיטתו.

מביאה הגמרא מקור שכך היא שיטת רבי יהודה: נאמר בתורה שבעל הרוצה לגרש את אשתו עושה זאת על ידי שכותב גט כריתות ונותנו לה. ובגט כתוב את סיפור הדברים שמגרשה ומתירה להנשא לכל אדם. ונחלקו רבי יהודה וחכמים מהו עיקר נוסח הכתב המעכב בגט.

דְּתָנַן, גּוּפוֹ שֶׁל גֵּט – עיקר הנוסח הצריך להכתב בגט, **'הֲרֵי אַתְּ מוּתֶּרֶת לְכָל אָדָם'**, שבזה הוא כורתה ומפרישה ממנו ומתירה לכל אדם. כן היא שיטת חכמים. אבל **רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר**, שבכלל גופו של גט הם גם המילים, **'וְדִין דְּיֵהֵוִי לֵיכִי מִנַּאי סֵפֶר תֵּירוּכִין וְאִיגֶּרֶת שְׁבוּקִין'** – וזה הספר אשר יהיה לך ממני הוא ספר גירושין ואגרת שעל ידה את עזובה ממני.

וסוברת הגמרא, שמחלוקתם בכשרות לשון הגט תלויה בדין ידים שאינן מוכיחות, שלחכמים הסוברים שדי בכך שיכתב בגט שהיא מותרת לכל אדם, אף שאין הוכחה מלשון זה על כל פרטי מעשה הגירושין, שהרי מן הנכתב בגט הרי את מותרת לכל אדם אינו מוכח שההיתר נעשה על ידי הגט, שיתכן שהבעל גירשה בדיבורו, והגט אינו אלא לראיה על הגירושין. וכן אינו מוכח שהבעל הוא הפועל את היתר הגירושין, שיתכן שאדם אחר מתירה. ועם כל זה סוברים חכמים שלשון זה מספיק לכשרות הגט, ומכאן ששיטתם היא שאף ידים שאינן מוכיחות לגמרי על כוונתו שיתכן לפרש בהן פירוש אחר, מועילות ונחשבות לדיבור של יד. אבל לרבי יהודה הסובר שלשון הרי את מותרת לכל אדם אינו מספיק, ומצריך שיכתב בגט במפורש 'ודין דיהוי ליכי מינאי ספר תירוכין' [–גט זה יהיה לך ממני ספר גירושין], והיינו להורות שאני הבעל מתירך על ידי גט זה. ומכאן ששיטתו בדין ידים היא שכל שאינן מוכיחות לגמרי על כוונתו אינן נחשבות לדיבור של יד.

חוזרת הגמרא לדון בדברי שמואל המפרש את משנתינו כשיטת רבי יהודה, שידים שאינן מוכיחות לא הויין ידים: שואלת הגמרא, **אַמַּאי דָּחִיק שְׁמוּאֵל לְאוֹקוֹמֵי לְמַתְנִיתִין** –מדוע נדחק שמואל להעמיד את משנתינו **כְּרַבִּי יְהוּדָה**, שהוא דעת יחיד ומשום כך פירש שאין הנדר חל באומר 'מודרני ממך' אלא אם כן הוסיף גם 'שאני אוכל לך'. **לוֹקְמַהּ** – יעמידנה **כְּרַבָּנָן** הסוברים שהנדר חל **אַף עַל גַּב דְּאֵין** באמירתו **יָדַיִם מוֹכִיחוֹת**, ואם כן גם ב'מודרני ממך' בלבד תסבור משנתינו שאסור.

@11ה:

מבארת הגמרא את הכרחו של שמואל לפירושו בדברי המשנה: **אָמַר רָבָא, מַתְנִיתִין קְשִׁיתֵיהּ** – לשון המשנה הוקשה לו לשמואל. אם אכן היא סוברת שידים שאינן מוכיחות הויין ידים, **אַמַּאי תָּאנֵי** – שונה המשנה **'שֶׁאֲנִי אוֹכֵל לָךְ' 'שֶׁאֲנִי טוֹעֵם לָךְ'**, לִיתְנֵי – היה לה לשנות **'שֶׁאֲנִי אוֹכֵל' 'שֶׁאֲנִי טוֹעֵם'** אסור, בלא תוספת המילה 'לך'. שמאחר שמשמע לשמואל מן המשנה שאמירת 'מודרני ממך' ואמירת 'שאני אוכל לך', שני חלקים של נדר אחד הם, די שיסיים 'שאני אוכל' בלא 'לך', שהרי כבר אמר 'מודרני ממך', ואם כן מדין יד מובן שכוונתו 'שאני אוכל לך'. אלא שְׁמַע מִינָּהּ – שמואל למד מכאן, שלשיטת משנתינו **בְּעִינַן יָדַיִם מוֹכִיחוֹת**, וכיון שכל זמן שלא אמר 'לך' יש אפשרות לפרש בדבריו שלא בא לאסור על עצמו אכילה, אלא את הדיבור עם חבירו, שיתכן שכוונתו היא מודרני ממך מדיבור אם אוכל איזה דבר מה היום או עד יום פלוני. ואין ה'שאני אוכל' מעצם הנדר, אלא הוא תנאי לנדר של איסור הדיבור, לפיכך הצריכה המשנה שיסיים אחר 'שאני אוכל' את המילה 'לך', כדי שתהא זאת יד מוכיחה שהנדר הוא על עצם האכילה, ובלא סיום זה לא חל הנדר, משום שידים שאינן מוכיחות לא הויין ידים כדעת רבי יהודה.

אִיתְּמַר, נחלקו אמוראים בדין זה של **יָדַיִם שֶׁאֵין מוֹכִיחוֹת** לגמרי על כוונתו, משום שאפשר לפרש בהם פירוש אחר. **אַבָּיֵי אָמַר, הָוְיָין יָדַיִם**, והנדר חל. **וְרָבָא אָמַר**, ידים שאינן מוכיחות **לֹא הָוְיָין יָדַיִם**, ואין הנדר חל.

רבא מביא מקור לדבריו מדרשת הכתוב: **אָמַר רָבָא, רַבִּי אִידִי אַפְּכְּרָהּ** [–הסביר] **לִי** מקור הדין, שידים שאינן מוכיחות לא הויין ידים. **דְּאָמַר קְרָא** בנדר נזירות (במדבר ו ב) 'אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יַפְלִיא לִנְדֹּר נֶדֶר נָזִיר לְהַזִּיר לַה'". ושנינו בברייתא לעיל (ג.), שמיתור תיבת 'להזיר' למדנו שידות נזירות בנזירות. והוא הדין לידות נדרים שהן כנדרים. ובכך שסמך הכתוב עיקר נזירות שהוא באמירת הריני נזיר לידות, הרי **שַׁמְּקִישׁ יְדוֹת נְזִירוּת לִנְזִירוּת. וּלְומַדִּים מַה** עיקר נדר **נְזִירוּת** צריך שיהא **בְּהַפְלָאָה**, כלומר שיהא ברור ומפורש בשעת הנדר שאכן חלה הנזירות, ומי שראה את חבירו ואמר הריני נזיר אם זה נזיר, ונודע לו לאחר מכן שאכן חבירו נזיר, אין נזירות חלה עליו, משום שבשעה שנזר לא היה ברור וידוע לו הדבר, **אַף יְדוֹת נְזִירוּת** בנוסף להפלאה האמורה צריכות להיות גם **בְּהַפְלָאָה** השייכת לידות, דהיינו שידור באופן ברור המוכיח על כונתו. אבל ידים שאין בהן הוכחה גמורה על כונת נזירות, שיש אפשרות לפרש בדבריו שכוונתו לדבר אחר, אינן ידים. והוא הדין לידות בנדרים ובשאר ענינים, שאינן נחשבות ליד אלא אם כן הן מוכיחות.

מפרשת הגמרא את מחלוקת אביי ורבא בדין ידים שאינן מוכיחות:

לֵימָא – האם נאמר **דְּבַפְלוּגְתָּא דְּרַבִּי יְהוּדָה וְרַבָּנָן קָמִיפְלְגֵי** אביי ורבא. **דְּתָנַן, גּוּפוֹ** – עיקר הנוסח **שֶׁל גֵּט**, אלו המילים **'הֲרֵי אַתְּ מוּתֶּרֶת לְכָל אָדָם'**. **רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר**, צריך שיכתב בגט גם **'וְדִין דְּיֵהֵוִי לֵיכִי מִנַּאי סֵפֶר תֵּירוּכִין וְגֵט פִּטּוּרִין וְאִיגֶּרֶת שְׁבוּקִין** – וגט זה יהיה לך ממני ספר גירושין וגט פיטורין ואגרת שעל ידה את עזובה ממני.

וכבר התבאר לעיל בטעם מחלוקתם, שלשיטת חכמים ידים שאינן מוכיחות הויין ידים, ועל כן לשון 'הרי את מותרת לכל אדם' הוא לשון המועיל בגירושין, אף על פי שחסר בו מפרטי מעשה הגירושין. ולשיטת רבי יהודה, ידים שאינן מוכיחות לא הויין ידים, על כן בל לשון שאין בו כל פרטי מעשה הגירושין, אינו לשון המועיל לגירושין. נמצא אפוא, **שאַבָּיֵי** הסובר 'ידים שאינן מוכיחות הויין ידים' הוא **דְּאָמַר כְּרַבָּנָן, וְרָבָא** הסובר 'לא הויין ידים' הוא **דְּאָמַר כְּרַבִּי יְהוּדָה.**

דוחה הגמרא, אין הכרח לומר שנחלקו אביי ורבא במחלוקת התנאים האמורה, משום **שאָמַר לָךְ אַבָּיֵי, אֲנָא דְּאָמְרִי** – אני אומר את שיטתי ש'ידים שאינן מוכיחות הויין ידים' **אֲפִילּוּ לְדַעַת רַבִּי יְהוּדָה** המצריך לכתוב 'מינאי' בגט. לפי **שַׁעַד כָּאן לֹא קָאָמַר רַבִּי יְהוּדָה דְּבָעֵינַן** [–שצריך] **יָדַיִם מוֹכִיחוֹת אֶלָּא לְגֵבֵי גֵּט** בלבד, משום **דְּבָעֵינַן כְּרִיתוּת** – שצריך הפרשה וניתוק בין הבעל והאשה **וְלֵיכָּא** והפרשה זו אינה כל זמן שאין מוכרח לגמרי מתוך נוסח הגט את כל ענין הגירושין, שכיון שהיתה כבר אשתו אינה נעשית כרותה ומופרשת ממנו אלא בהוכחה גמורה. **אֲבָל בָּעָלְמָא** – בשאר ענינים כגון בידות נדרים, **מִי שְׁמַעְתְּ לֵיהּ** –האם שמעת לרבי יהודה שיאמר שצריך ידים מוכיחות.

וְרָבָא אָמַר, אין הכרח לומר שאני סובר בדוקא כרבי יהודה, משום **שאֲנָא דְּאָמְרִי** – אני אומר את שיטתי ש'ידים שאינן מוכיחות לא הויין ידים', **אֲפִילּוּ לְרַבָּנָן** שאינם מצריכים לכתוב בגט 'ודין דיהוי ליכי מינאי'. **לפי שַׁעַד כָּאן לֹא קָאָמְרִי רַבָּנָן דְּלֹא בְּעֵינַן יָדַיִם מוֹכִיחוֹת אֶלָּא לְגֵבֵי נוסח גֵּט** בלבד,